

Ἡ περιουσία του κατηναλώθη εἰς διασκέδασεις καὶ ἑορτάς πρὸ πολλοῦ. Φρονίμως δὲ ποίων δειφύλαξε κεφάλαιόν τι εἰς χρεώγραφα μεγάλης τινοῦ εταιρίας ἱκανὸν διὰ νὰ ζῇ ἀνέτως.

Εἰς Βὰν ἡ μεγαλειτέρα του εὐχαρίστησις ἦν τὰ λάθη τῶν δικαστῶν. Ἐν ἀνάγκῃ χωρὶς νὰ φαίνεται καὶ ἐπιτηδείως ἐβοήθει αὐτοὺς νὰ διαπράττωσι τοιαῦτα διὰ νὰ διασκεδάξῃ εἰτα εἰρωνευόμενος αὐτοὺς δικτικῶς.

Διὰ τοῦτο πάντες ἐφοβοῦντο αὐτόν.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ὅστις, πλέον ἢ ἄλλος τις ἐφοβεῖτο αὐτόν ἦν ὁ κύριος Ὁβερτὲν ἀνακριτής, πατήρ οἰκογενείας, σοβαρός, ἐπίσημος καὶ ἐπιφυλακτικὸς. Ὁ κύριος Ὁβερτὲν ἐφοβεῖτο τὸν εἰσαγγελέα δὲ Βουξιέρ ὡς τὸν κίτρινον πυρετὸν καὶ τὸν τύφον.

Ὁ κύριος δὲ Βουξιέρ κατ'ὅκει μικρὰν μεμονωμένην οἰκίαν, ἐν ἣ ὑπηρετεῖτο ὑπὸ μαγείρου γυναικὸς καὶ τινος παρισινοῦ θεράποντος πλήρους ἐλαττωμάτων καὶ ἀκολουθοῦντος πανταχοῦ τὸν κύριόν του κατὰ τὰς διαφόρους αὐτοῦ μεταθέσεις.

Ἐδεῖπνε εἰς τὸ ἰσόγειον ἐν μικρῷ ἐστιατηρίῳ καλῶς ἐπιπλωμένῳ καὶ εἶχεν ἥδη ἀνάψει τὸ σιγάρον αὐτοῦ, ὅτε κρότος ἤππων εἰς τὴν θύραν αὐτοῦ εἰλκυσε τὴν προσοχήν του.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.

F. D. GUERAZZI

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλήν, καὶ ὡς φύσει πονηρός, ὅτε μὲν θωπευτικός, ὅτε δὲ σοβαρός, ποῦ μὲν φερόμενος εὐγενῶς, ποῦ δὲ ἀγροῦκος ἀποχωρῶν ἐγκαίρως καὶ ἐπιφανόμενος ἐγκαίρως, κολακεύων τοὺς τραχυτέρους τῶν βαρόνων δι' ὑποκλίσεων, κερδίζων τοὺς ὑπηρέτας διὰ τῶν πονηριῶν του καὶ τῶν χρημάτων, κατ'ὁρθωσεν ἐν βραχεὶ νὰ μάθῃ ὅ,τι ἄλλοι δὲν θὰ ἐμάνθανον καὶ ἂν πολλὰ παρήρχοντο ἔτη. Καὶ ὅμως, μεθ' ὅλον τὸ πνεῦμά του, ἡ εἰμαρμένη, ἥτις συχνάκις ματαιοῖ τὰ γενναῖα ἔργα, εἶχεν ἀποφασίσῃ ν' ἀποθῶσιν αὐτῷ ὀλέθρια τὰ κακουργήματά του. Ὅσα διηγήθημεν ἄχρι τοῦδε, εἰδομεν ὅτι εἶχον ἐπιτευχθῇ ἀντὶ μεγίστων κινδύνων... Νῦν θὰ διηγηθῶμεν τὸ τελευταῖον αὐτοῦ κακούργημα, ἐν ᾧ ἀπώλεσε τὴν ζωὴν.

Ἀποκαμόντες ἐκ τῶν μόχθων τῆς ἡμέρας, οἱ οἰκέται τοῦ Μαμφρέδου εἶχον κατακλιθῇ, ἀπολαυόντες τῶν εὐεργετημάτων τοῦ ὕπνου, ὅστις πρὸ πολλοῦ ἠρνεῖτο νὰ κατέλθῃ ἐπὶ τῶν βλεφάρων τῶν

κυρίων των. Ὁ Γισφρέδος καρκινοβατῶν ἀφορητὶ καὶ τείνων τὸ οὖς, ὅπως κερδίσῃ ἔτι μᾶλλον τὴν εὐνοίαν τοῦ Ἀνσέλμου, εἰσῆλθεν εἰς αὐτὰ τὰ βασιλικά δωμάτια.

— Ἡ Εἰμαρμένη τὸν ὤθει. — Ἐφθασεν εἰς μακρὸν διάδρομον· στηριζόμενος δ' ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ ἐπὶ τῶν δακτύλων βαδίζων, χωρὶς ν' ἀναπνέῃ, ἤρξατο νὰ διατρέχῃ αὐτόν. — Ἐπὶ τέλους, ἔφθασεν εἰς τινὰ αἵθουσαν. Ἄφισε τὸν τοῖχον καὶ ἐπροχώρησε. Δὲν εἶχε φθάσῃ ἔτι ἐν τῷ μέσῳ, ὅτε ἤκουσεν ὑπόκωφον στεναγμόν, ἐξ οὗ ἐπέστη ὅτι δὲν ἦτο μόνος ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκεῖνῃ... Ἔστη... θρῆνος γυναικὸς ἀντήχησεν ἐν τῷ εὐρεῖ ἐκείνῳ κτιρίῳ.

— Μὴ γνωρίζῃ τὸ πλάσμα... (ἐλεγεν ἡ τεθλιμμένη)... τὴν τέχνην νὰ κρύπτῃ τὴν ἀγάπην;... Μὴ ἀπεκάλυψεν αὐτῷ ὁ δαίμων πῶς κρύπτεται ἐν πάθος, τὸ ὁποῖον μοῦ μακαίνει τὴν καρδίαν, μοῦ συγχύζει τὸν νοῦν καὶ μοῦ κατατρώγει τὴν ζωὴν; Προσποίσεις ἡ εὐγενὴς συμπεριφορά; προσποίσεις ὁ μακρὸς σεβασμός; τὸ βλέμμα, ἡ φωνή, τὸ ἐναγκαλισμα, τὸ φίλημα, προσποίσεις πάντα; Οἱ λόγοι αὐτοῦ δὲν ἦσαν πλήρως ἔρωτος; τὰ μέλη του δὲν ἔτρεμον; δὲν ἐστέναζε ἐκ βάθους καρδίας; Καὶ ὅμως μὲ ἄφισε μόνην ἐν τῇ ὁδῷ τῆς θλίψεως, καὶ δὲν δύναται νὰ μὲ παρηγορήσῃ, οὔτε ἡ περὶ τῶν γονέων, οὔτε ἡ περὶ τοῦ οὐρανοῦ σκέψις... τὸ πάθος μου εἶναι ἰσχυρότερον αὐτῶν. Ἀπάντησόν μοι τοῦλάχιστον, ἂν ἀπέθανες, ὅπως εἰξέωρῳ ποῦ νὰ ἀπευθύνω τοὺς στεναγμούς μου... Ἄς κρατήσῃ ὁ τάφος τὸ σῶμά του... ἄλλ' ἂς ἀφίσῃ ἐλευθέραν τὴν ψυχὴν του... τοῦλάχιστον ἐπὶ μίαν μόνην στιγμὴν, ὅπως μοὶ εἴπῃ ὅτι δὲν ἐπροσποιεῖτο — ὅτι μὲ ἠγάπα. — Τοῦτο γίνεται ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ — ἔπειτα ἂς κρατήσῃ αὐτὸν αἰώνως... Ἡ ψυχὴ!... ἄλλ' ἡ ψυχὴ ἦτο ἐν τῷ αἵματι, καὶ τὸ αἷμα ἐχύθη. — Ἄς εἶχον τοῦλάχιστον τὸ πτώμα του! — Ὁ ἡγρόπνουν παρ' αὐτό, ὥσπερ ἐκοιμάτο... Ὁ ἡπάτων ἐμαυτὴν, λέγουσα: τώρα θὰ ἐξυπνήσῃ... καὶ παρὰ τὴν κλίνην του — ἀφοῦ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐνωθῶμεν ἐν τῇ ζωῇ — θὰ περιέμενον ἐγκαρτεροῦσα νὰ ἐνωθῶμεν μετὰ θάνατον. — Ὁ ἡθέρμαινον, διὰ τῶν φιλημάτων μου, τὰ ψυχρὰ χεῖλη του... θὰ ἔχουν βάλαμον εἰς τὴν πληγὴν του... Θεὲ αἰώνιε!... ὁποῖα πληγὴ!... χαίνουσα... εἰσδύουσα ἐν μέσῳ τοῦ στήθους... Εἶναι ἀνιάτος;.. εἶναι ἀληθῶς ἀνιάτος, ἱατρὲ;... Δὲν μοὶ ἀποκρίνεται... κλαίει... καὶ σὺ κλαίεις, Γισμόνδῃ... Ὁ Ρογῆρ!... ποῖος σὲ ἐμαχαίρωσε;... Ρογῆρ!

Ἡ γέρθη, ὥσπερ μαινομένη, ἐβάδιζε ταχύτατα πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἦτο ὁ Γισφρέδος, ὅστις, ὀπισθοχωρῶν μεθ' ἡσσανος προφυλάξεως, προσέκοψεν ἐπὶ τινος θρανίου προξενήσας οὐ μικρὸν θόρυβον. Ἐκ τούτου, ἐσυγχύσθη, ἀπώλεσε τὴν διεύθυνσιν τῆς θύρας... Ψηλαφῶν τὸν τοῖχον, ὅπως τὴν εὐρῃ, ἀπεμακρύνετο αὐτῆς... Ἡ Ἰόλη (διότι αὕτη ἦτο ἡ θρηνοῦσα) ὤρμησε λυσσώδης κατ' αὐτοῦ... τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ στήθους... καὶ αἰσθανθεῖσα

ὑπὸ τὴν χεῖρά της ἐγχειρίδιον... ἀνεζήτησεν αὐτὸ ὑπὸ τὸ ἐνδυμα... τὸ ἤρπασεν... καὶ ἀπειλοῦσα ὅτι θὰ τὸν φονεύσῃ ἐκραύγαζε:

— Σὺ τὸν ἐφόνευσες!... Ὁ Θεὸς σὲ ἐρριψεν εἰς τὰς χεῖράς μου, διὰ νὰ τὸ ἐκδικήσω.

Ὁ παρὼν κίνδυνος, ἐπίσης καὶ ὁ μέλλων, ἂν ἡ κραυγὴ τῆς Ἰόλης ἠκούετο καὶ προσεῖλκε τοὺς ἐν τοῖς ἀνακτόροις, ἐξημεδένισαν τόσον τὸν Γισφρέδον, ὥστε τυχαίως μᾶλλον ἢ σκεφθεὶς εἶπεν:

— Χάριν, δέσποινα!... Ὁ Ρογῆρὸς σὰς ζῇ.

— Ζῇ!

— Σὰς ὀρκίζομαι εἰς ὅλους τοὺς ἀγίους τοῦ Παραδείσου.

— Ζῇ!

— Ναὶ ζῇ καὶ ὑγιαίνει ὡς καὶ ὑμεῖς, δέσποινα.

— Δὲν εἶναι ἀληθές. Μὲ ἀπατάς.

— Δὲν πιστεύετε εἰς τοὺς ἀγίους;

— Εἰς τοὺς ἀγίους, ναί· ἄλλ' εἰς σέ;..

— Καὶ ὅμως ζῇ.

— Ὁδήγησέ με εἰς αὐτόν... Μὴ ἐλπίσης δὲ πρὶν τὸν ἰδῶ ὅτι τὸ ἐγχειρίδιον τοῦτο θ' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τοῦ στήθός σου, ἡ αἰχμὴ αὕτη ἀπὸ τὸν λαιμόν σου.

— Παναγία Παρθένε! Ὁ μὰς ἰδοῦν, δέσποινα, θὰ μὰς συλλάβουν, θὰ μὲ καταστρέψετε καὶ δὲν θὰ ἰδῇτε πλέον τὸν Ρογῆρον... Αὔριον σὰς ὀρκίζομαι.

Ἡ σσηβὴ παρθένος, ἀποθηριωθείσα ἐκ τοῦ πάθους, ἐκέντησε μικρὸν τι τὸν λαιμόν του, ἐξ οὗ μικροῦ ἐδέησε νὰ πύσῃ ὁ Γισφρέδος λιπόθυμος. — Ἰσχυρὰ δὲ τῇ φωνῇ, εἶπεν αὐτῷ:

— Ὁδηγήσόν με καὶ σιώπα.

Ὁ Γισφρέδος, βλέπων ὅτι ἡ στιγμὴ ἐκεῖνη δὲν ἦτο κατάλληλος πρὸς ἐπινόησιν τεχνασμάτων καὶ ὅτι, ἐν ἡδυνάτῳ τι νὰ τὸν δώσῃ, ἦτο τοῦτο ἡ εἰλικρίνεια, ἀπεράσισε, καίπερ ἄκων, νὰ φερθῇ τιμῶς... Ἐφαίνετο ὅμως ὅτι δὲν ἤξευρε τίνα τρόπον... διότι, ἐνῷ κατὰ νοῦν εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ φερθῇ εὐσυνειδήτως, τὰ μέλη αὐτοῦ αὐθόρμητως προσεπάθουν νὰ προδώσωσιν. Ἡ σσηβὴ παρθένος ἐκρατεῖ αὐτὸν σφιγκτὰ συχνάκις δὲ ἐξ ὑπονοίας τὸν ἐκέντα. Ἐκεῖνος ἐξέπεμπεν ὑπόκωφον λυγμὸν καὶ ἐπροχώρει βήματά τινα ἡσύχως... εἰτα ἐπανελάμβανε τὰς ἀποπείρας του. Οὕτω κατῆλθον εἰς τὴν αὐλήν. Δύο ὀπλῖται ἐφρούρουν παρὰ τὴν πύλιν. Ἦτο δὲ ἀδύνατον νὰ διέλθωσιν ἐκεῖθεν χωρὶς οὗτοι νὰ ἰδωσιν αὐτούς. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουσιν ἀνάκτορα μὴ ἔχοντα μυστικὰς θύρας, ὅθεν, καθ' ἃ γράφει ὁ Ἰωσήφ Παρίνης, εἰσέρχεται ἐνίοτε ἡ ἀλήθεια. Ἡ Ἰόλη ἐνεθυμήθη ἐγκαίρως ὅτι καὶ ἐκεῖνα, ἐν οἷς κατ'ὅκει τότε, εἶχον μίαν. Πρὸς ταύτην λοιπὸν ἔσυρε σχεδὸν διὰ τῆς βίας τὸν Γισφρέδον, καὶ δι' αὐτῆς ἐξῆλθον εἰς τὴν ὁδόν. Τί συνέβη εἰτα, ὁ ἀναγνώστης γινώσκει αὐτὸ ἤδη...

ΚΒ'

"Αλλαξε φανερά τὸ πρόσωπό του
Χρῶμα, καὶ ἔτρεμ' ὅλος ἀπὸ φόβο,
Γιατ' εἶδε ἕνα φάντασμα μὲ ὄψι
Ἀγριεμένη νὰν τότε φοβερίζη.

(ΟΙ ΛΟΜΒΑΡΔΟΙ ΕΝ Τῇ ΠΡΩΤῇ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑΙ)

Ὁ Μαμφρέδης! — Δὲν θὰ ἀπεικονίσω-
μεν αὐτὸν κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν —
ἀν ὑπέρμετρος ἦτο ἡ τῶν πόθων αὐτοῦ
πεποίθησις, πολλὰ μείζων ἔτι ἦτο ἡ πρὸς
πλήρωσιν αὐτῶν προθυμία τῶν ἀνθρώπων,
ἐπίσης καὶ ἡ τῶν περιστάσεων συγχυρία :
— κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ πνοὴ τῆς
τύχης ἀνύψου αὐτόν. — Ἀλλὰ κατὰ τὴν
ἐπίσημον ταύτην ἐποχὴν τῆς συμφορᾶς
του συγκινεῖ τὴν καρδίαν διὰ τοιούτων
συναίσθημάτων, ἅτινα οὐδεὶς, ὅσον μεγά-
θυμος καὶ ἂν ἦναι, θὰ ἀπηνεῖτο. Ἐξε-
γείρει ἐν τοῖς μυχιαιτάτοις τοῦ νοῦ ται-
αύτας σκέψεις, ὥς οὐδεὶς, ὅσον καὶ ἂν
ἦναι ἰσχυρὸς, δύναται νὰ καλέσῃ χαμερ-
πεῖς. Ἡ ἰθύνουσα τὰς τύχας τῆς γῆς
ἰσχύς ἠθέλησεν ὅπως, πρὸς ἀπόκτησιν τῆς
φήμης μεγάλου ἀνδρός, μὴ ἦναι ἀναγ-
καία ἡ ἐνάσκησις τῆς ἀρετῆς — ἡ τοῦλάχιστον
ἐκείνου, ὅπερ καλοῦμεν ἀρετὴν. Ἄς
μὴ ἐξεγερθῇ δὲ ἀναιδὴς τις κατὰ τῆς γνῶ-
μης ταύτης, διότι θὰ ἐρωτήσωμεν αὐτόν
ἂν ἦτο ἀρετὴ ἡ τοῦ ἀρχαίου πατρός, ὅστις
διὰ τοῦ ἔργου τῶν χειρῶν του ἔθρεψε τὴν
πολυάριθμον αὐτοῦ οἰκογένειαν καὶ διὰ
τοῦ παραδείγματος καὶ τῶν λόγων ἀνέ-
θρεψεν αὐτὴν ἐν τῇ ἀγάπῃ τῶν ὁμοίων του
καὶ ἐν τῷ φόβῳ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἂν ἀπαν-
τήσῃ καταφατικῶς εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύ-
την, θὰ τὸν ἐρωτήσωμεν αὖτις, διατί ἡ
μνήμη του μόλις ἀμυδροτάτη διατηρεῖται
ἐν τῷ χωρίῳ ἔνθα κατῴκει; διατί ἡ τῶν
ἐγγόνων αὐτοῦ ἀγάπη ζητεῖ ματαίως ἐν
τῷ κοιμητηρίῳ ἕν σημειόν, ἕνα σταυρὸν,
ἕνα λίθον, διακρίνοντα αὐτόν ἀπὸ τοῦ
πλήθους τῶν νεκρῶν; διατί ἐπὶ τοῦ τά-
φου του, ἀντὶ νὰ καλλιερῶνται ρόδα,
ἡ ἵππος τοῦ ἐφημερίου τρώγει καὶ τὰ
ὀλίγα ἀγρία φυτὰ, δι' ὧν ἐκόσμησεν αὐτόν
ἡ φύσις; Εἶτα θὰ ἰδωμεν ἂν βεβαιώσῃ
ἡμῖν ὅτι ἡ ἀρετὴ ὡθεῖ μέρος τοῦ ἀνθρω-
πίνου γένους νὰ βυθίζῃ τὸ ξίφος εἰς τὰ
στήθη τοῦ ἐτέρου μέρους; ἂν ἦναι ἀρετὴ
ἡ καταδιώξις τοῦ ἀθώου, ἐπειδὴ ἀσθε-
νὴς... ἡ εἰς ἐγκλημα ἀναγραφὴ τῆς ἀσθε-
νείας του, καρποῦ τῆς ἀθωότητός του,
καὶ ἡ κατασπάρaxis καὶ ὁ χλευασμὸς αὐ-
τοῦ; ἂν ἦναι ἀρετὴ αἱ ἀρπαγαὶ τῆς
πλεονεξίας, αἱ οἰκτραὶ πυρκαϊαί, αἱ μυ-
σαρκαὶ παρθενοφορίαι; ἂν ἦναι ἀρετὴ νὰ
φεύγῃ ὁ χωρικός, διωκόμενος ὑπὸ τοῦ
στρατιώτου, μετὰ τῶν υἱῶν του, ὧν τὸν
μὲν φέρει ἐν ταῖς ἀγκάλας, τὸν δὲ ἀπὸ
τῆς χειρὸς, καὶ τῆς συζύγου, του ἥτις ὑπο-
στηρίζουσα τὴν θυγατέρα της — αἰτίαν
δόξης ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς ἡρεμίας — διότι
τὰ ὠραῖα τέκνα εἶναι ἡ δόξα τῶν μητέ-
ρων — καὶ νῦν πλήρη αἰσχύνῃς — ἰκετεύει
τὴν εὐσπλαγχνίαν — τοῦ Κυρίου νὰ θέσῃ
τέρμα εἰς τὰς ἡμέρας της, καὶ καταρᾶ-
ται τὴν γονιμότητα τῆς κοιλίας της...

Ὁ πτωχὸς!... φεύγει εἰς τὸ ὄρος.

Οἱ ἀπότομοι ἐκεῖνοι βράχοι δὲν παρου-
σιάζουσιν ἄλλην δυσκολίαν ἢ τὴν τῆς
ἀναβάσεως. Ἐκεῖ θὰ εὕρῃ ἄστυλον... ἂν
οὐχὶ λείαν...

Κατὰ τὸ μέσον τοῦ βράχου, στρέφει
ἕνα ἰδὴ τὸν προσφιλεῖ διὰ τὰς τόσας χαρ-
μοσύνας καὶ θλιβερὰς ἀναμνήσεις οἰκόν
του...

Φεῦ! δὲν βλέπει πλέον οἶκον... Ρέουσιν
ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του πικρὰ δάκρυα, καὶ
στεναρίζει ἀπὸ βάθους ψυχῆς... Ἀλλ' ὁ
στεναγμὸς καὶ τὰ δάκρυα δὲν εἶναι διὰ
τὰ πυρποληθέντα εἶδη, δὲν εἶναι διὰ τὸν
σκορπισθέντα ἀμνητόν, δὲν εἶναι διὰ τὴν
περιουσίαν, ἣν διὰ τοσούτων καὶ μακρῶν
μόχθων εἶχε συναθροίσῃ... καὶ ἥτις ἐν
ὀλίγαις στιγμαῖς κατεστράφη... Ὁ δυσ-
τυχὴς στεναρίζει διὰ τὴν αὔραν, ἥτις ἐδί-
ξατο αὐτὸν βρέφος: διὰ τὸ μέρος, ἔνθα
τὸ πρῶτον ἡ ποθητὴ νεανίς, ἐρυθρὰ ἐκ
τῆς αἰδοῦς, εἶπεν αὐτῷ, ὅτι δὲν ἡγάπα
ματαίως: διὰ τὸ μέρος, ἔνθα ἐχαιρετίσθη
τὸ πρῶτον διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρός·
στεναρίζει διὰ τὴν κόριν τῶν προγόνων
του.

Ἡ ψυχὴ του περίφοβος ἀναλογίζεται
τὰς μελλούσας περιπετείας του.

Προβλέπει ὅτι θὰ ἐπαυτήσῃ ἄρτον παρὰ
τοῖς ξένοις, ὃν θὰ ἀρνηθῶσιν αὐτῷ, καὶ
ὅτι, μετὰ τῆς ἀρνήσεως, θὰ ἀκούσῃ καὶ
τοὺς τραχεῖς λόγους καρδίας ζητοῦσης
πρόφασιν, ὅπως μὴ συγκινήθῃ...

Καὶ ὁμῶς τοῦτο δὲν τὸν τρομάζει...

Τρομάζει μόνον αὐτόν ἡ εἰκὼν τῶν ἐγ-
γόνων του, οἵτινες, μόλις ἀρχίσωσι νὰ ὁ-
μιλῶσι, θὰ εἰπῶσιν αὐτῷ:

— Ὁδήγησόν μας εἰς τὸ μέρος, ὅπου
κοιμάται ὁ πατήρ σου...

Τί θὰ εἴπῃ αὐτοῖς;

— Τὸν ἐγκατέλειψα!...

Θὰ τὸν ἐλέγξωσιν ὅτι ἡγάπα ὀλίγον,
καὶ τοῦτο κατασπαράσσει τὰ σπλάγχνα
του...

Θὰ παρεπνεῖτο, ἂν ἐγκατέλειπον αὐτόν
ζῶντα;... καὶ ἐκεῖνος δὲν ἐγκατέλειψε
τὸν πατέρα του νεκρόν;

Στρέφει τὰ νῶτα, σπενδεῖ, αἶρει τοὺς
ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους ἀ-
γωνιῶν νὰ κρυβῇ ὀπισθεν κρημοῦ. ὅθεν
νὰ μὴ βλέπῃ καὶ νὰ μὴ σκέπτεται πραγ-
ματα τόσοσιν οἰκτρά.

Καὶ ἂν ταῦτα δὲν ἦναι ἀρετὴ, διατί
οἱ κατέχοντες τὸ κράτος τῆς φήμης, περι-
βάλλουσιν αὐτὰ διὰ τοῦ φωτός τοῦ ᾧ-
σματος, ἢ τὰ μεταβιβάζουσιν εἰς τὰς
ἀπερχομένας γενεὰς διὰ τῶν μνημείων
τῆς ἱστορίας;

Διατί ἐν ταῖς ὑμετέραις αἰθούσαις, ἐπὶ
τῶν ἐπίπλων σας καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους σας
ἔτι αὐτοῦ, δὲν βλέπω ἢ μόνον εἰκόνας τοῦ
τελευταίου κατακτητοῦ; ἢ οἱ ἀνθρώποι
ἐγένοντο τόσοσιν χαμερπεῖς, ὥστε ἐθεοποι-
ήσαν τὴν ἰσχύν; ἢ, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ ἀ-
ληθέστερον, οὐδέποτε ἔγνωσαν τί εἶναι ἀ-
ρετὴ.

Ὁ Μαμφρέδης ἀγνοᾷ ἂν ἦτο ἐνάρετος,
ὕπῃρξεν ὁμῶς μέγας. Ἀποκληρωθεὶς, ἕνεκα
πατρικοῦ ἀμαρτήματος, τῆς ἐξουσίας, ἐν

καὶ μόνον ἐμελέτησε, τίνι τρόπῳ ἠδύνατο
ν' ἀνακτήσῃ αὐτήν...

Μεταξὺ τῆς χειρὸς του καὶ τοῦ σκή-
πτρου παρενετίθεντο τέσσαρες ζωαί, καὶ
πᾶσαι ἱεραὶ... Ἐκεῖνος ἐξέτεινε τὴν χεῖρα
καὶ ἤρπασεν αὐτό.

Ποῖα ἐπιχειρήματα ἔφερεν ὁ φιλόδοξος;
Ἡ σκιά τοῦ θρόνου καλύπτει αὐτά, ἀλλ'
ἴστανται ὡς ἐχθροὶ παρατεταγμένοι ἐν
μάχῃ ἐνώπιον τῆς ψυχῆς του καὶ τοῦ
Θεοῦ. Κατέστρεψε τοὺς ἐχθρούς του, κατ'
ἀρχὰς διὰ τοῦ δόλου, εἶτα διὰ τῆς νίκης,
καὶ ἀφοῦ τοὺς ἐξηυτέλισε διὰ τοῦ χρυσοῦ,
ἐξῶντωσε αὐτοὺς διὰ τοῦ σιδήρου. Πεποι-
θῶς ἐπὶ τὴν ἐπιτυχίαν, ἐκράτησε τῆς εἰ-
μαρμένης καὶ ἐξέβιασε τὰ συμβάντα.

Μὴ ἀρκούμενος εἰς τὸ στέμμα τῆς Νεα-
πόλεως, ἀπέβλεψεν εἰς τὴν Ἰταλίαν. Εἶδεν
αὐτὴν διηρημένην καὶ ἐσχεδίασε νὰ τὴν
συνενώσῃ ὑπὸ τὸ σκήπτρόν του. Εἰσδύσας
εἰς τὰ μυστήρια τῶν αἰώνων, ἔγνω ὅτι
αὕτη θὰ ἦτο λεία τοῦ ξένου, καὶ ἠθέλησε
νὰ τὸν προλάβῃ. Μετὰ τὸν Ἀλαρίχον,
ὅστις ἐδήλωσε τὴν ὠραίαν χώραν, μόνος
αὐτὸς εἶχε φανῇ ὅτι ἐξελέγη ὑπὸ τοῦ οὐ-
ρανοῦ διὰ τὸ τεράστιον τοῦτο ἔργον. Ἦτο
συνετὸς καὶ ἀνδρετός. Ἐγίνωσκε θαυμα-
σίως νὰ καθίσταται ἀγαπητός, διὰ με-
τριοπαθείας, ἀγνώστου εἰς τοὺς ὑπερηφά-
νους προγόνους του. Ἡ Ρώμη εἶχεν ἀπο-
λέσῃ οὐκ ὀλίγον τῆς ἐξουσίας της. Οἱ
Ἰταλοὶ, ἡ ἐνεπιστευόντο, ἡ δὲν ἐφθόνουν
αὐτῷ, διότι ἦτο φυσικός αὐτῶν κύριος
καὶ δὲν συνεδέετο διὰ συμφερόντων μετὰ
τῆς Γερμανίας. Ἡ Τσκανὴ ἀνῆκεν εἰς
τοὺς Γιβελλίνους, διοικουμένη ὑπὸ τῆς
συνέσεως τοῦ Φαρινάτου. Ἡ Λομβαρδία,
κατὰ τὸ πλεῖστον ἀφωσιωμένη εἰς τὸ ὀ-
νομά του, ἠκολούθει τὸν Πελαγικῖνον,
τὸν Δουεράν καὶ τὰ ὄπλα τοῦ Ἰορδάνου
Λάνσια. Ἦτο ὁ ἀνθρωπος τῶν καιρῶν, καὶ
οἱ καιροὶ ἦσαν ὑπὲρ αὐτοῦ. — Ἰσως θὰ ἤρ-
χεν αὐτῆς ἀπολύτως... Ἰσως, ὑπερήφανος
ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ, τυραννικῶς... Ἀλλὰ τὸ
δυσχερὲς ἦτο νὰ τὴν συνενώσῃ. Ὅταν δὲ
ἡ καταπίεσις ἐνασκήται ὑφ' ἐνὸς μόνου,
ἐν μόνον κτύπημα δύναται καὶ νὰ τὴν
καταστρέψῃ. — ἂν δὲ πᾶσαι αἱ ἐποχαὶ δὲν
γεννῶσι σοφοὺς, οὐδέποτε λείπουσιν οἱ
θηριώδεις.

Μόνος, ἐντὸς εὐρυτάτης αἰθούσης, κε-
κοσμημένης διὰ τῶν εἰκόνων τῶν προγόνων
του, καθήμενος ἐπὶ κλίνης, κατὰ τὸ
ἔθος τῶν Σαρακηνῶν, ὁ Μαμφρέδης ἔκρυ-
πτεν ἐν τοῖς προσκεφαλαίοις τὸ πρόσωπον.
Ἄν ἐνόητε μὴ ἀνεσκίρτα, θὰ ἐφαίνετο κοι-
μώμενος. Ἀγνοοῦμεν τί ἐσκέπτετο. Ἀλλ'
αἱ σκέψεις του ἦσαν βεβαίως ἐξ ἐκείνων,
αἵτινες βασανίζουν τὸν ἀνθρώπον καὶ ἐπ'
αὐτοῦ τοῦ προσκεφαλαίου τῆς ἀναπαύ-
σεως.

Αἶφνης ἠγέρθη μεθ' ὀρμῆς... ἐποίησε
δύο βήματα καὶ ἔστη... ἐστήριξε τὴν χεῖρα
ἐπὶ τῆς τραπέζης. καὶ τὸ σῶμα ἐπὶ τοῦ
ἀριστεροῦ ποδός, ὃν διεσταύρωσε διὰ τοῦ
δεξιοῦ, πιέζων τὸ δάπεδον διὰ τῶν δακτύ-
λων.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀκίνητοι ἠτένιζον
χαμαί. Τὰ χεῖλη του ἔτρεμον. Τὸ αἷμα

συνέρρευσε ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ὡς κύμα θαλάσσης, ἀλλ' ἐφαίνοτο ὅτε μὲν πορφυροῦν, ὅτε δὲ ὠχρόν.

Ἐστράφη ἔντρομος. Ἡτένησε πρὸς τὸ μέρος τῆς αἰθούσης, ὅπερ ὁ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀργυροῦς λαμπτήρ ἐφώτιζεν ἀνεπαρκῶς, καὶ ἔλαβε στάσιν ἀνθρώπου ἐτοίμου πρὸς φυγὴν.

Συγκεντρώσας τὸ θάρρος του, ἐπροχώρησεν... ἔστη... ὀπισθοχώρησεν... εἶτα ὤρμησεν ὡς ἀπληγισμένος καὶ δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ἔψαυσε τρέμων τὸ αἶτιον τοῦ τρόμου του.

Φαίνεται ὅτι τὸ ὀλίγον φῶς μετέβαλεν ἐν τῇ φλεγμαινούσῃ φαντασίᾳ του τὰ ἀντικείμενα εἰς εἰκόνας, αἱ δὲ ἡδύνατο νὰ ὑποφέρῃ.

Ἐπὶ τέλους, ἀπεφάσισε νὰ σβέσῃ τὸ φῶς. Ἐλαβεν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, τὸ ἔφερεν εἰς τὸ στόμα του, ἠθέλησε νὰ φυσῇ... ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ ὀφθαλμοὶ του διέκρινόν τι, ὅπερ ἔκαμεν αὐτὸν νὰ φρικιάσῃ. Ἐξέτεινε τὴν κρατοῦσαν τὸ φῶς χεῖρα πρὸς τὸν τοῖχον καὶ εἶδεν... ἦτο ξίφος, ὅπερ ἦτο ἀνηρτημένον ἐκεῖ...

Ἀνέπνευσεν... ἔφερεν αὖθις τὸ φῶς. εἰς τὸ στόμα του... διέτρεξεν ἐπανηλειμμένως διὰ τοῦ βλέμματός τὴν αἶθουσαν καὶ εἶτα ἐν ἀκρᾷ σιγῇ ἐφύσησε καί... ἐγένετο σκότος... καὶ ἐν τῷ σκότει ἠκούετο ὁ κρότος βήματος συχνοῦ, ἐσπευσμένου, ἀκानονίστου.

Ἀγνοοῦμεν, ἂν τοῦτο συμβαίνει καὶ ἀλλαχοῦ· ἐν Ἰταλίᾳ ὅμως συμβαίνει βεβαίως ἡ κακοκαιρία συχνάκις, ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καὶ εἰς ὠρισμένας ὥρας, μετρίάζεται, εἶτα ἐπαναρχίζει ἄχρις οὗ διαλύσασα τὸ ὠρισμένον αὐτῇ στάδιον, καταπαύεται.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὡς κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐσπέραν, ἤρχιζεν ἀκουομένη μακρόθεν ἡ βροντὴ, καὶ ἐφαίνοντο λάμψεις τινὲς βαθμηδὸν αὐξάνουσαι.

— Ἡ ὦρα πλησιάζει, ἐψιθύρισε ὁ Μαμφρέδης.

Ὁ λιψὴ ῥέζατο πνέων ἀγρίως. Ἡ λαίλαψ, ἐν ἀπάσῃ αὐτῆς τῇ σφοδρότητι, περιέβαλλε τὸ κτίριον, σείουσα αὐτό, ὥστε ἤθελε νὰ τὸ κατακρημνίσῃ.

Ἡκούετο ὁ μεμακρυσμένος τριγμὸς τῶν θυρῶν καὶ τῶν παραθύρων. Ἡ χάλαζα ἔπιπτε παταγωδῶς ἐπὶ τῶν ὕαλων, αἵτινες ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐκινδύνευον νὰ θραυσθῶσι... Ὁ ἀνεμὸς ἠπειλεῖ ν' ἀρπάσῃ τὰ παράθυρα καὶ νὰ φέρῃ αὐτά, Κύριος οἶδε ποῦ.

Παναγία Παρθένε!... ἐνόμιζέ τις ὅτι ἦτο ἡ Δευτέρα Παρουσία.

Διατί ὁ Μαμφρέδης περιήρχετο τὴν αἶθουσαν κλονούμενος ὥσει ἐφοβέτο ὅτι ἡ φοβερά ἐκείνη ἀναστάσις ἦτο πόλεμος, ὃν ἡ φύσις εἶχε κηρύξῃ κατ' αὐτοῦ;

Τί ἐψιθύρισε; Ἀγιοὶ τοῦ Παραδείσου! ἐβλασφήμησε τὰς καταχθονίους δυνάμεις!

Ἡ λαίλαψ ἐμάνη ἔτι μᾶλλον. Ὁ Μαμφρέδης ἐσταυροκοπήθη καὶ ἤγειρεν ἔντρομος τὴν κεφαλὴν. Ἀστραπὴ ἐφώτισε τὴν αἶθουσαν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Μαμφρέδου,

ἀκουσίως αὐτοῦ, ἦσαν ἐστραμμένοι πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐκρέματο ἡ εἰκὼν τοῦ πατρός του Φρειδερίκου.

Τὸ ἐρυθρὸν ἐκεῖνο φῶς ἐφάνη ὅτι ἐζωογόνησεν αὐτήν. Τὰ ὄμματά του ἐφάνησαν ἀστράπτοντα ἐν τῷ αἵματι, καὶ τὰ χεῖλη του ὥσει ἐπρόφερον λόγους πυρός.

Οὐαὶ τῷ Μαμφρέδῃ, ἂν τὸ θέαμα ἐκεῖνο διήρκει πλέον τῆς ἀστραπῆς. Ὁ ἐγκέφαλός του θὰ συνετρίβετο, ἡ καρδιά του θὰ διερρήγνυτο.

Τὸ σκότος ἐκάλυψε τὸ αἶτιον τοῦ τρόμου. Ἡ βροντὴ ἐξηκολούθει βρυχωμένη... καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ βρόμου ὁ Μαμφρέδης ὠρύετο:

— Ἡ ὦρα παρήλθεν!...

Μὴ δυνάμενος νὰ σταθῇ πλέον εἰς τοὺς πόδας του, κινδυνεύων νὰ πέσῃ, κλονούμενος ὡς μέθυρος, ἀνεῦρεν ἐπὶ τέλους τὴν κλίνην του καὶ ἐρρίφθη ἐπ' αὐτῆς. Ἡ δεξιὰ του ἔπεσε ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ του στέμματος· ἀπέσυρεν αὐτὴν ἀμέσως, ὥσει εἶχεν ἐγγίσῃ ἀναμμένον δαυλὸν... καὶ ἴσως τοιοῦτο ὑπῆρξε πράγματι τὸ συναίσθημα, ὅπερ ἠσθάνθη, διότι εἶπε:

— Φλέγει!

Τότε ἡ ἀναπνοὴ του κατέστη βαρεῖα καὶ συχνή, ὥσει ἡ τοῦ ἀναβαίνοντος ἐπὶ ὄρους, καὶ ἀπὸ τῶν παρειῶν αὐτοῦ ἔρρεε ψυχρότατος ἰδρῶς.

Γλυκύτατος ἦχος βαρβίτου ἐνίοτε, ἀναλόγως τῆς πνοῆς τοῦ ἀνέμου, καθήδυνε τὰ ὦτα τοῦ τεθλιμμένου· ἀλλ' ἡ ψυχὴ του οὐδεμίαν ἔδιδεν ἀκρόασιν, ὡς στένουσα ὑπὸ τὸ βάρος φοβεροῦ συναισθήματος. Ἀλλ' ὅτε εἰς τὸν ἦχον προσετέθη καὶ μελωδικὴ φωνή, πλήρης μουστηριῶδους λύπης· φωνή, ἥτις, ταχεῖα ὡς ἀστραπή, ἀνεζήτησεν, ἐκέντησεν, ἐξήγειρε πάσας τὰς ἡδέας ἀναμνήσεις, καὶ ὅλην τὴν γλυκύτητα τῆς ἀγάπης, αἵτινες ἦσαν ἀποτεταμειευμένοι ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Μαμφρέδου, οὗτος ἔκλινε βραδέως τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν του καὶ ἔκλαυσε.

Καὶ ναὶ μὲν τὰ δάκρυα ἦσαν ἐξ ἐκείνων, ἅτινα αὐλακίζουσι τὰς παρειάς, ἐφ' ὧν ρέουσι ἐξ ἐκείνων, ἅτινα ὁμοιάζουσι πρὸς ρανίδας ἐλαίου, χεομένας ἐπὶ πυριφλεγμοῦς σιδήρου... ἀλλ' ὅπως δῆποτε ἔκλαυσε.

Φρονῶν ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἡδύνατο νὰ τὸν καθησυχάσῃ, πλὴν τῆς φωνῆς ἐκείνης, ἂν ἤκουεν αὐτὴν ἐκ τοῦ πλησίον, ἀφοῦ ἔβελγεν αὐτὸν τόσον πολὺ μακρόθεν, κατέλιπε τὴν κλίνην καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἠκούετο ἡ ἀρμονία.

Ἡ βασίλισσα Ἑλένη, ἀπολύσασα πάσας τὰς δεσποινίδας τῆς τιμῆς, εἶχεν ἀποσυρθῇ εἰς τινὰ ἀπυμεμακρυσμένον κοῖτωνα μετὰ τῶν δύο τέκνων τῆς, τῆς Ἰόλης καὶ τοῦ Μαμφρεδίου. Ἐκεῖ δὲ ἐκέντησαν τὸν Θεόν, ὅπως παράσχῃ αὐτοῖς συγχώρησιν καὶ εἰρήνην· ἀλλὰ μόλις ἐτελείωσεν ἡ δέησις, ἐπανήρθητο ἡ θύελλα. Ἡ Ἑλένη προσεποιήθη, ὡς ἡδύνατο κάλλιον, ὅτι δὲν ἐνόει τὸν ἀπαίσιον οἰωνόν· ἀστεῖζομένη δὲ καὶ γελῶσα ἐνεθάρρυνε τὴν Ἰόλην, ἥτις συνεσπειροῦτο παρ' αὐτὴν, καὶ τὸν Μαμφρεδίων, ὅστις, καθή-

μενος ἐπὶ τινος θρανίου παρὰ τοὺς πόδας τῆς, εἶχε λάβῃ τὴν μίαν τῶν χειρῶν τῆς καὶ δι' αὐτῆς ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς του, ὅπως μὴ βλέπῃ τὰς ἀστραπὰς.

— Θάρρος, τέκνα μου, ἔλεγεν ἡ βασίλισσα, μὴ ᾔναι αὕτη ἡ πρώτη θύελλα τὴν ὁποῖαν ἀκούετε; ἀρμόζει ὁ φόβος αὐτὸς εἰς τέκνα βασιλέως;

— Καὶ τί! μητέρ, ἀπήντα ἡ Ἰόλη, οἱ βασιλεῖς δὲν πρέπει νὰ φοβῶνται τὸν Θεόν;

— Ναί· ἀλλὰ θὰ ἦτο αὐτόχρομα ἀπελπισία, κόρη μου, τὸ ν' ἀποδίδωμεν πάσας τὰς καταιγίδας εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ οὐρανοῦ.

— Παρατηρήσατε, μητέρ μου, ὅτι μόλις εἵπομεν τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς προσευχῆς μας, ἠκούσθη ἡ πρώτη βροντὴ.

— Δὲν ἐπρόσεξα, διότι ἐσκεπτόμην τὴν ὥραν ἐκείνην τὸν Θεόν.

— Νομίζω, προσέθετο ἡ Ἰόλη, ταπεινώσασα τὴν φωνὴν καὶ σκύψασα εἰς τὸ οὖς τῆς μητρός τῆς, ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἐγκατέλιπε.

— Θύγατερ, ἀπήντησεν ἡ Ἑλένη, ἐλέγχουσα αὐτὴν φιλοστόργως, οὐδ' οἱ ἄγιοι γινώσκουσι τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ. Ἄν οἱ προφηταὶ ἐγίνωσκον αὐτά, τοῦτο συνέβαινε διότι αὐτὸς ἐκεῖνος τὰ ἀπεκάλυπτεν εἰς αὐτοὺς, καὶ οὐχὶ δι' ἄλλο τι. Πρέπει μάλιστα νὰ χαίρῃς διὰ τὰς θλίψεις, τὰς ὁποίας μᾶς ἀποστέλλει ὁ Κύριος, διότι θέλει νὰ μᾶς δοκιμάσῃ, καὶ οἱ δοκιμασθέντες εἶναι ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐκλεκτῶν. Ἐνθυμήσου ἀγάπη μου, τὸν ἅγιον Ἀμβρόσιον τῶν Μεδιολάνων, ὁ ὁποῖος ἐλθὼν εἰς Μαλμαντίλι, ἠρώτησε τὸν ξενίζοντα αὐτὸν περὶ τῆς καταστάσεώς του, καὶ ὅτε οὗτος τῷ ἀπήντησεν: — Εἴμαι πλούσιος καὶ ὑγιής. Ἐχὼ ὥραιαν καὶ ἐκ μεγάλης οἰκογενεῖας σύζυγον. Μὲ σέβονται, μὲ τιμᾶσι, μὲ θωπεύουσι πάντες. Οὐδέποτε ἐδοκίμασα κακὸν ἢ λύπην. Ἐξησα δὲ καὶ ζῶ πάντοτε εὐθυμὸς καὶ εὐχαριστημένος. — διέταξε τοὺς ὑπηρετὰς του νὰ ἐπισαζῶσι τοὺς ἵππους, εἰπὼν: — Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ καὶ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, διότι ἔδωκεν αὐτῷ μεγάλην εὐτυχίαν. — Τί λέγει δὲ ὁ προφητὰνὰξ Δαυὶδ; Πολλὰ εἶναι αἱ θλίψεις τῶν δικαίων καὶ ἐκ πασῶν ῥύσεται αὐτοὺς ὁ Κύριος. Ἀλλ' ἄς ἀφίσωμεν τὰ πένθιμα ταῦτα. — Οἱ ἄγγελοι ἐδίδαζαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν ἀρμονίαν, ὡς ἀντίδοτον κατὰ τῆς λύπης. Καὶ ταῦτα εἰπούσα, ἀπέσυρε τὴν χεῖρα, ἣν ἐκράτει ὁ Μαμφρεδίων, καὶ ἐθώπευσε τὴν παρειάν του, προσθέσασα: — Φέρε μου, Μαμφρεδίνε, τὴν βαρβίτον ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν βλέπεις ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ὁ παῖς ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἔβλεπεν αὐτὴν ἔντρομος.

— Πήγαυε, Μαμφρεδίνε... (εἶπεν ἐπιμένουσα ἡ εὐγενὴς Ἑλένη)... τί! φοβεῖσαι;

Ὁ παῖς ἐγερθεὶς ἐπορεύθη σταθερῶς τῷ βήματι εἰς τὴν ὑποδειχθῆσαν τράπεζαν, ἐφ' ἧς ἔκειντο διάφορα ὄργανα· ἔλαβε τὴν

βάρβιτον και ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὴν βασι-
λισσαν, εἰπών :

— Πάρε, μαμά.

— Εὐχαριστῶ, παιδί μου.

— ὦ ! μαμά, εἶναι αὐτὰ πράγματα
διὰ εὐχαριστῶ ;

— Καὶ διατί ὄχι ; Ἄν σὺ εἶχες καθή-
κον νὰ μὲ ὑπακούσης, ἐγὼ φερθεῖσα εὐ-
γενῶς σὲ εὐχαρίστησα.

— Ἄλλ' ἀφοῦ ἦσαι τόσον εὐγενής, μοῦ
κάνεις μίαν χάριν ;

— Ποῖαν χάριν ;

— Πές μου πρῶτα ὅτι μοῦ τὴν κάνεις.

— Καὶ ἡρνήθη ποτὲ τίποτε ἡ Ἑλένη
εἰς τὰ τέκνα της, ὅταν τῆς ἐζήτησαν
καλὰ πράγματα ;

— Τότε λοιπὸν κάμε μοῦ τὴν χάριν
νὰ παίξης τὸ τραγοῦδι τῆς Λουκίας καὶ
ἡ Ἰόλη νὰ τὸ τραγουδήσῃ... Εἶναι τόσον
ῥαῖον αὐτὸ τὸ τραγοῦδι τῆς Λουκίας,
ὥστε ὅταν τὸ ἀκούω μοῦ ἔρχονται τὰ
δάκρυα εἰς τὰ μάτια. Ἀλλά, διατί κλαίω,
μαμά ;

Ἡ βασίλισσα διέτρεξε διὰ τῶν εὐκι-
νῆτων δακτύλων της τὰς χορδὰς τῆς βαρ-
βίτου, ἀποσπάσασα ἐξ αὐτῶν γλυκυτά-
τους ἤχους, ὥσει θέλousα ν' ἀποφύγῃ τὴν
ἀπάντησιν· ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη καὶ νὰ μὴ
ψιθυρίσῃ :

— Οἱμοὶ ! ἡ λύπη κατέστη κληρονο-
μικὴ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Μαμφρέδου. Ἀγα-
ποῦν τὴν λύπην καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι
ἀγνοοῦν τί πρᾶγμα εἶναι αὕτη... Ἡ ψυχὴ
αἰσθάνεται ἐκ τῶν προτέρων τὰς θλίψεις
τοῦ μέλλοντος.

Καὶ ἐξακολουθοῦσα τὸ προανάκρουσμα
εἶπεν :

— Ἰόλη, κόρη μου, τραγοῦδῃσε τὸ
τραγοῦδι τῆς Λουκίας.

— Καὶ πῶς θὰ τὸ τραγουδήσω ; Ἡ
φωνή μου εἶναι τόσον ἐξησθενημένη...

— Ἐκ τῶν λυγμῶν... Δὲν εἶναι θλι-
θερὸν τραγοῦδι αὐτὸ τὸ ὅποιον θὰ τρα-
γουδήσῃς ; Τότε ἡ φωνὴ σου θὰ ἀρμόζῃ
εἰς αὐτὸ καλλίτερον.

Τότε ἡ Ἰόλη ἤρχισε νὰ ρυθμίζῃ τὴν
φωνήν της πρὸς τοὺς ἤχους τῆς βαρβί-
του. Ἐξήρχετο δὲ ταύτης μονότονός τις
μελωδία, ἥτις συνετάρασσε τὰς ψυχὰς
τῶν ἀκροαμένων, διὰ τινος ἡδονικῆς φρι-
κιάσεως, ὁμοίας πρὸς ἐκείνην, ἣν παράγει
τὸ φῶς ἐπὶ τῶν τρεμόντων ὑδάτων τῆς
λίμνης. Τὴν δὲ φρικίαν ἐκείνην διεδέ-
χετο ἡρεμὸς τις ἀνάπαυσις, ἀνέλπιτος
ἡδύτης... Ἄφρων !.. Ποία γλῶσσα θνη-
τοῦ, δυνατὰ ν' ἀποκαλύψῃ τὰ μυστήρια
τῆς ἀρμονίας ;

Θύρα τις ἠνεόχθη... Ἀμέσως δὲ καὶ
τῶν τριῶν οἱ ὀφθαλμοὶ προσηλώθησαν
ἐπὶ τοῦ μέρους ἐκείνου. Ὁ Μαμφρέδης,
παρὰ τὴν συνήθειάν του — διότι ἔφερε
πάντοτε πράσινα ἱμάτια — ἔφερε πλεκτὴν
μέλαιναν περιβολήν, ὥστε τὸ σῶμα αὐτοῦ
συνεχέετο μετὰ τοῦ κενοῦ τῆς θύρας, ὅπερ
ἐπίσης ἦτο μέλαν. Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ
ἦτο καταβεβλημένον καὶ ὠχρόν· αἱ τρί-
χες τῆς κεφαλῆς του, ἀνωρθωμέναι· αἱ
κόραι τῶν ὀφθαλμῶν του ἀπλανεῖς, καὶ
οἱ ὀφθαλμοὶ του διεσταλμένοι φρικωδῶς,

ὥς ἀνθρώπου μόλις ἀπαλλαγέντος φοβεροῦ
ἐφιάλτου. Τὰ τέκνα του, ἰδόντα αὐτὸν
ἐν τοιαύτῃ καταστάσει, ἔρρηξαν ὀξύτα-
την κραυγὴν καὶ ἔδραμον πρὸς αὐτόν,
φοβηθέντα μὴ εἶχε πάθῃ τι.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

ΙΕ'

Ἡ κόμησσα δὲν εἶχε γράψῃ εἰς τὸν
Σεβεράκ, ἀλλὰ μετέβη ἡ ἰδία εἰς Bois-le-
Roi.

Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἐκ τοῦ ἐν τῷ δά-
σει προγεύματος, καθ' ὃ ὁ Πέτρος, ὡς
Σειληνὸς κατασκοπεύων νύμφας διὰ τῶν
κλάδων, ἦτο κεκρυμμένος ὀπισθεν τῶν
θάμνων θεωρῶν τοὺς ξένους τοῦ Καναλέλ
ἐκθύμως διασκεδάζοντας, ἠθέλησε νὰ βε-
βαιωθῇ.

Τὸ ἀνῆσυχον πνεῦμά της δὲν ἠνείχετο
τὴν ἀμφιβολίαν.

Ὁ Πέτρος ἀφίκετο καὶ πρὸ πόσου και-
ροῦ ; Ἦτο ἄρα διατεθειμένος νὰ ἔλθῃ εἰς
τὸν πύργον ἢ ἤθελε νὰ εἶναι μακρὰν ;

Ἐὰν ἔπεμπεν ἐπισταλήν, ἠδύνατο οὐ-
τος νὰ τὴν ἐξαφανίσῃ, ἀξιών ὅτι δὲν ἔ-
λαβε τοιαύτην.

Ἐπειτα διὰ τῆς ἐπιστολῆς μανθάνων
ἴσως ὅσι ἐγνώσθῃ ἡ ἔλευσίς του, ἤθελεν
ἐπισπεύσῃ τὴν ἀναχώρησίν του.

Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ μεταβῇ ἐξ ἀπρο-
όπτου καὶ νὰ τὸν συλλάβῃ ἐν τῇ φωλεᾷ
του, ἵνα μὴ δυνήθῃ νὰ τῷ διαφύγῃ.

Ὁ ἀγαθὸς ἐφημέριος τοῦ Bois-le-Roi,
γευματίζων εἰς τὸν πύργον, ἐγένετο ἄκων
συνένοχος της.

Ἐρωτήθεις ἐπιδεξίως, διηγηθῇ τῇ κο-
μήσῃ τὴν ἀφίξιν τοῦ Σεβεράκ.

Ἡ Σάρρα λοιπὸν ἠδυνήθη ν' ἀναγγεῖλῃ
τῷ κόμητι, ὅτι ὁ πρῶν ὑπασπιστής του
ἐπανῆλθεν.

Ὁ κόμης ἔδειξε μεγίστην χαρὰν καὶ
ἐκπλήξιν.

Πῶς ὁ Πέτρος νὰ μὴ τῷ γράψῃ ὅπως
τὸν εἰδοποίησῃ ;

Μήπως ἤθελε νὰ ἐκπλήξῃ τὴν μητέρα
του ἐρχόμενος αἰφνης ;

Εὐρὼν ἀφορμὴν τινα δικαίου, ὅπως
συγχωρήσῃ τὴν σιγὴν τοῦ Σεβεράκ, ὁ
στρατηγὸς ἠρέκεσθη εἰς τοῦτο.

Νοῦς, λίαν ἐπιπόλαιος, ἱκανοποιεῖτο
εὐχαρίστως διὰ τῶν φαινομένων οὐδέποτε
μεριμνῶν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ βᾶθος τῶν
πραγμάτων. Παρεδέχθη λοιπὸν τὰς δο-
θείσας αὐτῷ ὑπὸ τῆς Σάρρας ἐξηγήσεις
καὶ ἔγραψε τῷ Φροσσάρ, ὅστις διὰ τοῦ πε-
ριπαθεστάτου πρὸς τὴν Μαγδαληνὴν ἔρω-
τος εἶχε καταστῇ εἰς τῶν τοῦ πύργου οἰ-
κίων.

Τῇ ἐπαύριον, ἅμα τῇ πρωΐᾳ, ἡ Σάρρα
διέταξε νὰ ζευξῶσι τὸ μικρὸν ὄχημα καὶ
μόνη διὰ τοῦ δάσους μετέβῃ εἰς Bois-le-
Roi.

Ὁ Πέτρος εἶχεν ἤδη ἀναχωρήσῃ πρὸ
δύο ὥρων.

Ἄλλ' ἡ μήτηρ του ἦτο ἐκεῖ, ἐν τῷ
θαλαμίσκῳ της ἀσכולουμένη, κατὰ τὴν
συνήθειάν της, νὰ πλέκῃ περικνημίδας
διὰ τοὺς μικροὺς πτωχοὺς τοῦ χωρίου.

Ἡ Σάρρα ἀχθεσθεῖσα ὅτι εὗρισκε μόνην
τὴν ἀγαθὴν γυναῖκα δὲν ἀπέδειξε τοῦτο,
ἀλλὰ προσηνέστατα προσηνέχθη εἰς τὴν
μητέρα τοῦ δν ἡγάπα, ἐξέφρασε τὴν λύ-
πην της ὅτι δὲν μετέβη εἰς τὸν πύργον
ἀπὸ τῆς ἐλεύσεώς του καὶ εἶπεν ὅτι ὁ κό-
μης καὶ αὕτη ἤλπιζον ὅτι θὰ τὸν ἴδωσι
τὴν ἐπαύριον ἀναμφιβόλως, καὶ ἐξελοῦσα
ἀνεχώρησεν, ἀφοῦ εἴλκυσεν εἰς τὰς θύρας
τῶν ὅλας τὰς γυναῖκας τοῦ χωρίου ἐκ πε-
ριεργείας νὰ ἴδωσιν αὐτήν.

Ἐπανελθὼν ἐκ Παρισίων τὴν ἑβδόμην
ἐσπερινὴν ὥραν ὁ Πέτρος εὗρε τὴν μητέρα
του ἀναμένουσαν καὶ περιπατοῦσαν ἐν τῇ
λαμπρᾷ ἐκ καστανέων δεινροστοιχίᾳ τῇ
πρὸ τῆς οἰκίας ἐκτεινομένη.

Ἡ γράτσια ἠρέσθη ἐπὶ τοῦ βραχίονος
τοῦ υἱοῦ ἐκείνου, ὃν τόσον ἐφοβεῖτο μὴ
ἀπωλέσῃ, καὶ βραδεῖ βήματι πρὸς τὴν οἰ-
κίαν ἄγοντες, εἶπεν αὐτῷ :

— Ἡ κόμησσα Καναλέλ ἦλθεν εἰς ἐ-
πίσκεψίν μου σήμερον τὸ πρωΐ, ἔμαθεν ὅτι
ἦσο ἐδῶ καὶ ἤθελεν τὰ σ' ἐπιπλήξῃ ὅτι
δὲν μετέβης ἀκόμη εἰς τὸν πύργον. Δὲν
δύναμαι νὰ σ' ἐλέγξω ὥς πρὸς τοῦτο, ἀφοῦ
παρέβης τὸ καθήκον τοῦτο ὅπως μένης
παρ' ἐμοί. Ἀλλ' εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖον
νὰ ὑπάγῃς νὰ ἴδῃς τὸ στρατηγόν. Ἡ εὐ-
ρεῖς πόσον σὲ ἀγαπᾷ. Σὲ περιμένουσι νὰ
γευματίσης σήμερον.

Τὸ ὑψηλότερον τῶν δέδρων ἂν ἐπιπτεν
ἐπ' αὐτοῦ δὲν ἤθελε συντρίψῃ αὐτὸν τό-
σον, ὅσον τὸ ὑπὸ τῆς κομῆσσης γεγόμενον
διάβημα.

Οὐδὲν ἀπεκρίθη.

Εἶδε πρὸς στιγμὴν ὅλους τοὺς συνετοὺς
ὕπολογισμούς του ματαιαθέντας, καὶ προ-
ησθάνθη φρικαλέα δυστυχήματα.

Ἦτο ἔτοιμος ν' ἀνακραζῇ ὅπως ἔπρα-
ξεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Φροσσάρ :

— Οὐχὶ δὲν θὰ ὑπάγω! ἄλλ' ἡ αἰσχύνῃ
τοῦ ὁμολογῆσαι τὴν ἀλήθειαν τῇ μητρὶ
αὐτοῦ ἐπέσχε τὴν κραυγὴν ἐπὶ τῶν χει-
λέων του.

Δὲν ἤθελε ν' ἀποκαλύψῃ εἰς τὴν αὐ-
στηρὰν καὶ εὐσεβῇ γυναῖκα τὸ διαπρα-
χθὲν ἔγκλημα, τὸ ν' ἀναγκάσῃ τὴν μη-
τέρα ἐκείνην νὰ τὸν κρίνῃ καὶ τὸν κατα-
δικάσῃ, ἐνῶ τόσῳ ὑπερφηανεύετο δι' αὐ-
τόν. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ περιφρονήσῃ
τὸν κίνδυνον, ὃν ἀπόκρυφον ἔνστικτον προ-
ῆγγελλεν αὐτῷ ὅτι ἔμελλε νὰ διατρέξῃ.

Ἡσθάνθη ἐν τούτοις πικρὰν τινα χα-
ρὰν ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι θὰ εἶχεν ἀντιστάθι-
μισίν τινα θεωρῶν τὴν Λευκήν, ἣν θὰ ἔ-
βλεπε, πρὸς τὴν θὰ ὀμίλει. Κατήντησε μάλ-
ιστα νὰ μὴ λυπηταί ὅτι ἀναγκάζεται
νὰ μεταβῇ εἰς Καναλέλ. Ἡ συνείδησίς του
ἦτο ἡσυχος. Εἶχε πράξῃ πᾶν ὃ, τι ἐξήρ-